ЗМІСТ

Останній король драконів (Королі Авалієра #1)

Повна версія документа на **ridmi.ua**

Про видання

Король драконів шукає дружину... Ця новина викликає неабиякий ажіотаж серед жінок у всій країні й докочується навіть до мого далекого селища Попелища, що розмістилося біля підніжжя Попелової гори. Однак є умова: королівська обраниця має бути наділена достатньою кількістю магії, щоб народити спадкоємця. Монарша гвардія невпинно шукає й доставляє підхожих жінок дітородного віку до королівського замку.

Детальний опис і характеристики видання — на сторінці
ridmi.ua/product/ostanniy-korol-drakoniv-koroli-avaliiera-1/

1

Закинувши тушу на плече, я застогнала під її вагою. Це був дорослий самець пуми й поки що — моя найбільша здобич. Його м’яса вистачить, аби прогодувати мою матір і молодшу сестру впродовж щонайменше двох місяців. Та й буде чим поторгувати на ринку. До зими ще далеко, але мені так хотілося б нового хутра для мами й Аделіни.

На цього звіра я полювала впродовж цілого тижня, й ось нарешті результат. Важко було втриматися від кривої посмішки, коли я поверталася до свого рідного села — Попелища.

Через те що село розкинулося біля підніжжя Попелової гори, у якій розташовані вугільні шахти, усі його вулиці вкрито пилюкою з цієї гори, і нинішній день — не виняток. На камінні вздовж дороги — теж товстий шар попелу, як і на носках моїх мисливських чобіт. Я вже навіть не зважала на це. За все своє життя тут я до цього вже звикла. Він повсюди: у вухах, носі, на зубах, а про інші місця краще й не говорити.

У Жаді, столиці Ембергейту, селянина з Попелища зовсім не складно розгледіти. За нами стелиться хмара пилюки, і ми до біса цим пишаємося. Мої земляки — роботящі люди. Ми не можемо дозволити собі цілими днями сидіти без діла.

— Хороша здобич, Арвен, — гукнув Натанієль зі свого посту нагорі сторожевої брами на в’їзді до Попелища. Він один із найвродливіших місцевих хлоців. Пісочно-русяве волосся, карі очі й чітко окреслене, мов різьблене, підборіддя... Від одного лише погляду на нього в мене теплішає в животі.

— Заходь сьогодні на вечерю. І батьків візьми із собою, — наївно всміхнулася йому.

— З радістю, — кивнув він, стиснувши губи.

Уже минуло двадцять зим відтоді, як ми пережили Великий Голод, але мої батьки добре пам’ятали той час і змалечку навчали нас, як ловити звіра, вирощувати їжу, а також білувати тушу й готувати здобич.

Зазвичай полюють чоловіки, а жінки займаються городництвом, однак після смерті мого батька займатися мисливством мушу я. Нас також вчили виявляти щедрість і ділитися їжею, якщо її вдосталь. Нині в нас сприятливий час, а ця пума набагато більша, ніж нам потрібно.

Звір настільки важкий, що я відчуваю різкий біль між лопатками. Кров із рани на його шиї, куди влучила стріла, повільно стікає на мою сорочку. Не можу дочекатися, коли нарешті віддам його матері й відмиюся.

Проходячи повз торгові ятки, я киваю людям, які там працюють, і милуюся вінками з квітів, розвішаними по всьому селу напередодні свята Маївки. Я переживала, що не зможу повернутися до свого улюбленого фестивалю кохання. Але все ж таки вчасно вполювала звіра, і якщо швиденько привести себе до ладу, то навіть можна встигнути до шатра поцілунків.

Прискорившись, я опиняюся за рогом вулиці, де ми мешкаємо. Ми прості люди й живемо простим життям. Хатинки під солом'яною покрівлею, річкова вода, грядки з картоплею та вугільні шахти — ось і все Попелище. Завдяки попелу з вугільних шахт ґрунт тут дуже родючий, тому ми славимося великою картоплею і бататом.

У віці п'ятнадцяти зим мені якось довелося побувати в нашій столиці, Жаді, і всі три дні, які там провела, я ходила з роззявленим ротом. Це найчарівніше місто в усьому Емберґейті, і саме тому наш король живе там, як і всі попередні правителі. Жад — настільки багате й розкішне місто, що я навіть не повірила б, якби не переконалася в цьому сама. Більше нефриту, золота й рубінів я не бачила за все своє життя. Дороги там вимощені бруківкою, а будинки зведені з білого каменю. Уночі все місто сяє, наче опал. Медовухи там удосталь, як і їжі в ятках, а на вулицях повно драконячого люду.

Мені ніколи раніше не доводилося бути в оточенні такої кількості людей-драконів, а в Жаді вони всюди. Драконячі люди споріднені зі своїм королем Дреєм Вальдреном. Він сповнює їх своєю силою, тому не дивно, що містяни прагнуть жити поруч із ним. Представники народу драконів наділені достатньою кількістю магії, щоб зцілювати й дихати вогнем. У них

неймовірна сила. Але цілком перетворитися на дракона може лише король — наймогутніший нащадок драконів за всю історію.

Тут, у Попелищі, ми всі дещо незвичні. Ми живемо на землях Емберґейту й підпорядковуємося королю-дракону, але загалом місцеве населення доволі різношерсте: люди, нащадки драконів, ельфи, феї, ба навіть кілька бродячих вовкулаків. Усіх, хто був зі змішаної раси або слабенько наділений магією, зазвичай виганяли зі своїх територій, і вони опинялися тут, де утворилася така собі колонія. Суспільство недо-істот. Моя мати — повнокровна людина. Її батьки втекли з Найтфоллу, коли вона ще була маленькою. Батько ж був нащадком людей і на десяту частину — драконів. Цього недостатньо, щоб бути наділеним надзвичайними вогняними вміннями, однак він умів підіймати величезне каміння в шахтах і забезпечував нас із мамою всім необхідним. Аж доки його не стало. Мені тоді було дев’ять...

— Боже милостивий, погляньте-но на цю здобич! — скрикнула мати з порогу, і думки про батька одразу ніби розвіялися. Кожен м’яз у моєму тілі болів. Я втомилася, від мене тхнуло, і я вся була в крові. Однак, побачивши маму такою щасливою, дурнувато всміхнулася.

— Наступного тижня ходитиму без паска у штанях, — пожартувала я. Моя молодша сестра Аделіна висунула голову з-за одвірка й так витріщила очі, що вони стали схожі на два блюдця.

— Тушковане м'ясо пуми на вечерю! — заверещала вона від радості.

Це мене розсмішило. Печена картопля й зелень добряче наповнювали шлунок, але ніщо не зрівняється з маминою тушкованою пумою.

Зайшовши в дім, я прочовгала щойно виметеною підлогою через кухню до тераси, що на задньому дворику. Там мама вже приготувала стіл для обробки м’яса й ножі. Вона знала, що я обов’язково щось уполюю, і я пишалася собою.

Кинувши тушу на стіл, я застогнала, розминаючи шию.

— Ти молодчина, Арвен, — мама прибрала мені з обличчя волосся, а тоді наморщила носа. — Але від тебе тхне, як від мерця. Аделіна розреготалася, і я кинулася за нею, випроставши перед собою руки, ніби кровопивця з Некросвіту.

Вона по-справжньому перелякалася та скрикнула, і тоді зареготала вже я.

— Годі, перестань лякати свою сестру. Іди помийся. Сьогодні ж свято! — насварила мене мати.

Маївка.

Я зітхнула. Цього дня усі дорослі дівчата й хлопці, у яких немає пари, вийдуть із зав'язаними очима на середину спеціального шатра й підуть назустріч одне одному. І першого, до кого ти дотягнешся, — маєш поцілувати.

Рекомендована література

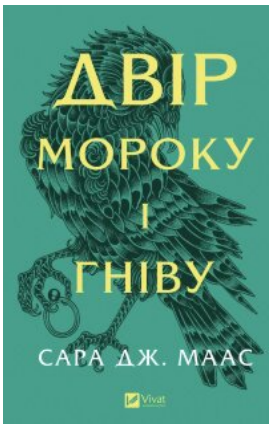

Двір мороку і гніву. Книга 2

Теоретично це кохання (з ілюстрованим зрізом)

Ненавиджу тебе кохати

Конан. Кров змія

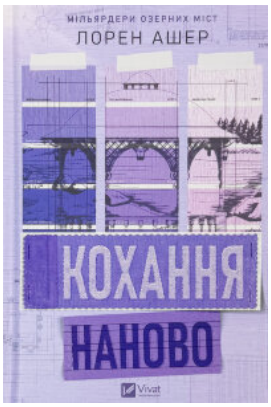

Кохання наново. Мільярдери озерних міст. Книга 1

Перейти до категорії **Фентезі**